

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobce **T. T.**, narozeného dne X.,
státní příslušnost: X.,
naposledy bytem v ČR: X.,

zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**,
sídlem Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2025, č. j. OAM-1125/ZA-ZA12-K01-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť shledal, že žalobce neuvedl skutečnosti svědčící o Shodu s prvopisem potvrzuje Z. F.

tom, že by mohl být vystaven pronásledování z azylově relevantních důvodů nebo že mu hrozí azylově relevantní vážná újma, když není v postavení ani LGBTQ+ aktivisty, ani není transgender osobou.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítl, že ač on sám je bez náboženského přesvědčení, jeho rodiče jsou praktikujícími muslimy a v případě nuceného návratu do své vlasti by byl žalobce vystaven pronásledování ze strany jeho rodičů, kteří jej nutí do heterosexuálního svazku a rodinného života, neboť je již ve věku, kdy by se měl oženit, a ze strany společnosti, neboť je homosexuálem. Provedené dokazování žalovaným přitom „dalo za pravdu“ žalobci, že stát osoby LGBT komunity diskriminuje a vylučuje z některých veřejných služeb. Žalobce proto namítl nesprávné vyhodnocení jeho příslušnosti k sexuální menšině a uvedl, jak měl dle jeho názoru žalovaný správně postupovat. Byť připustil, že homosexualita není v jeho zemi původu trestná, tamní právní řád nezná regulaci potírající diskriminaci z důvodu odlišné sexuální preference. Projevy homosexuality jsou proto považovány za nezákonné, a to v rámci tzv. propagace homosexuality. Životní situace žalobce v zemi původu je o to citlivější, že tam nemá jiné zázemí než u svých rodičů. Žalobce dodal, že se mu heterosexuální vztahy s ohledem na jeho odlišnou sexuální orientaci přičítají a byl by tak odsouzen k životu ve lži, potažmo k životu ve skrývání své skutečné orientace. Je-li jakýkoliv projev homosexuálního chování brán jako projev propagace této menšiny, lze uzavřít, že homosexualita je postavena mimo zákon, o čemž svědčí i to, že oslavy obdobné pražskému Pride jsou striktně zakázány a gay kluby jsou provozovány toliko skrytě jako nezákonné podniky.
3. Žalobce dodal, že pro prokázání jeho sexuality mohl žalovaný ve správním řízení vyslechnout žalobcovy bývalé partnery a hodnotit žalobcův vzhled a vystupování, ale neučinil tak. Dle žalobce není spravedlivé po něm požadovat, aby se za svoji sexuální orientaci styděl nebo aby ji aktivně maskoval, protože jsou v jeho zemi původu LGBT osoby tolerovány pouze za podmínky, že ji nedávají ve veřejném prostoru najevo a zdržují se jakýchkoli aktivit, které by bylo možné vyhodnotit jako LGBT aktivismus.
4. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve své replice nejprve zrekapituloval dosavadní řízení. Situaci pro LGBTQ+ osoby v Kazachstánu přitom v napadeném rozhodnutí podrobně zkoumal, přičemž neopomněl ve své argumentaci ani problémy, se kterými se tito lidé v Kazachstánu nepochybně potýkají. Ze zpráv o zemi původu se ovšem nepodává situace natolik závažná, aby sama skutečnost, že je žalobce homosexuál, vedla k závěru o nutnosti udělit mezinárodní ochranu. Žalovaný odkázal na svou argumentaci v napadeném rozhodnutí, že žalobce není tou nejrizikovější skupinou osob hlásících se k LGBTQ+ komunitě, tj. není transgender osoba ani aktivista, a že se obecná situace pro příslušníky sexuálních menšin v Kazachstánu zlepšuje. Žalovaný podotknul, že žalobce v žalobě pouze vyjadřuje nesouhlas se závěry v napadeném rozhodnutí, aniž by uvedl informace a argumenty, které hovoří o nesprávnosti jeho závěrů.
6. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. F.

7. Z předloženého správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
8. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 26. 8. 2024. Při poskytnutí údajů k žádosti ze dne 29. 8. 2024 uvedl, že je kazachstánské státní příslušnosti a hovoří rusky a kazašsky. Nemá žádné náboženské ani politické přesvědčení. Je svobodný a bezdětný. Pochází z X. v Kazachstánu. Domovskou zemi navštívil naposledy v roce 2023, ale v ČR žije dlouhodobě již od roku 2019, protože tu studoval. V jiných státech mu vízum uděleno nebylo, v minulosti o mezinárodní ochranu nikdy nežádal. Cítí se zdravý, zdravotní komplikace nemá. Ve vlasti nikdy nebyl trestně stíhán. Jako důvod jeho žádosti uvedl, že si myslí, že by v Kazachstánu byl v nebezpečí.
9. Při pohovoru k žádosti dne 29. 8. 2024 sdělil, že by v domovském státě čelil nebezpečí z důvodu jeho menšinové sexuální orientace (homosexuální). Žalobcova rodina o jeho orientaci neví, svěřil se jen jedné kamarádce a jednomu kamarádovi. V Kazachstánu svou sexualitu veřejně neprojevoval, měl profil na seznamce určené gayům, ale prvního partnera měl až v Praze. Už spolu nejsou. Pokud by žalobce svým rodičům řekl, že se ženit nechce, vyčítali by mu to, jelikož je ve věku vhodném pro ženění. Odmítne-li dívku, kterou mu rodina přivede, budou se k němu chovat jinak, vyčítavě, ve vlasti není tolerantní atmosféra jako v ČR, otevřeně jako gay vystupovat nemůže. Postavení sexuálních menšin v domovském státě je špatné, pokud by se o jeho osobě homosexualita rozkřikla, mohl by být zbit nebo mučen. Homosexualita není společensky přijímána. Svou sexualitu si žalobce uvědomil kolem 12. či 13. roku života. Ve svém studiu v ČR nepokračuje. Studoval na ČZU, potřeboval ale zaplatit za první semestr, přičemž měl zablokovaný účet. Ze studia byl tedy vyloučen a z toho důvodu přišel i o studentské vízum. Měl v úmyslu svůj pobyt na území ČR legalizovat, ale nepodařilo se mu to. Dostal výjezdní příkaz, udělení azylu pro něj tedy bylo poslední možností, jiné řešení neměl. V ČR by chtěl studovat.
10. Žalovaný vedl s žalobcem i doplňující pohovor k žádosti, a to dne 27. 2. 2025. Při něm žalobce opět sdělil, že důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je obava z návratu do vlasti, jelikož nemůže svobodně projevovat svůj způsob života, když za takový projev by se ocitl v nebezpečí. Homosexualita není v Kazachstánu vnímána jako tradiční, a tedy není vítána, není přijatelná. Svou sexualitu si uvědomil asi ve 12 nebo 13 letech. Jeho spolužáci začali projevovat zájem o dívky, žalobce ale ne. O homosexuálech se nikdy nehovořilo, trvalo mu nějakou dobu, než si to uvědomil. Začal vyhledávat explicitní obsah a zjistil, že ho lákají videa s netradičními praktikami. Začal se mu také líbit jeho nejlepší kamarád, se kterým byl ve stejné partě. Žalobci se líbila jeho podstata, jeho hlas, to, jak vypadá, chtěl se s ním setkávat čím dál častěji. Žalobce uvedl i chlapcovo jméno. Znali se spolu asi 3 nebo 4 roky, v letech 2015–2019. Chlapec nejspíš poznal, že se žalobci líbil, postupně se začali přít o maličkostech, přičemž chlapec si následně našel dívku a kamarádství se žalobcem ukončil. Na otázku, jak se žalobce cítil, když si uvědomil, že je gay, odpověděl, že si své emoce spíše nepamatuje, nemohl o tom s nikým mluvit, nikdo by to nepochopil, často plakal. Až 2–3 měsíce před odjezdem do ČR se svěřil kamarádovi, který ho pochopil, ale řekl mu, že jaksi nemůžou zůstat ve dvou. Žalobce se kamarádovi, jehož jméno rovněž uvedl, svěřil, protože mu důvěřoval, stýkali se skoro denně. Procházeli městem a vedli hluboké rozhovory, přičemž žalobce se pokoušel postupně zjistit, jak je jeho přítel vůči LGBTQ+ tématům tolerantní. Když zjistil, že s tím kamarád problém nemá, o své orientaci mu řekl. Asi se mu líbil tento kamarád, ale líbili se mu i jiní chlapci.

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. F.

11. Žalobce se domnívá, že nikdo z rodiny neví, že je gay, nepoznali to. Uvedl, že ani on sám na nikom nikdy nepoznal, že by byl homosexuál. Nemluvílo se o tom. Možná, kdyby matka tušila, že je gay, nepředhazovala by mu pořád sňatek s Kazaškou. Žalobce si nemyslí, že by se v dětství nějak odlišoval nebo projevoval zvláštní chování. První zkušenost s intimním kontaktem s mužem měl žalobce až na jaře roku 2021, ve vlasti žádné bližší kontakty nebyly možné. Byl mladý, bál se, udělat první krok bylo náročné, ale po kontaktu toužil, dlouho používal profil na seznamce. S mužem, se kterým měl první intimní kontakt, si psal asi týden, žalobce ho pozval k sobě domů, strávili spolu několik hodin. Muž se ale pak přestal ozývat, tak se na něj žalobce snažil zapomenout. Žalobce měl dosud celkově asi 4 až 5 sexuálních partnerů, posledního na podzim loňského roku. Jeho nejdelší vztah trval asi půl roku. Partnerky vždycky nacházel na seznamkách, do LGBTQ+ podniků nechodí, nelíbí se mu tam. Žalovaný konfrontoval žalobce s otázkou, proč při prvním pohovoru k žádosti uvedl, že se se svou sexualitou v Kazachstánu svěřil kamarádce i kamarádovi, zatímco při tomto uvedl, že se svěřil jen kamarádovi. Žalobce vysvětlil, že kamarádka již dlouhodobě žije v Itálii, tedy se nenachází v Kazachstánu, proto tak odpověděl. Této kamarádce se svěřil jednou, když společně šli ze školy, kde jí spolužáci ubližovali. Ona se žalobci také svěřila s tím, že je bisexuálka. Seznamkou, kterou používal ve vlasti, měl žalobce na mysli messengerové skupiny, kde spolu stejní lidé mohou komunikovat. Žalobce na výslovný dotaz žalovaného ohledně jeho budoucnosti v případě návratu do vlasti uvedl, že vůbec neví, co by ho v Kazachstánu mohlo čekat, záleželo by, kdy by odjel (teď nebo za 10 let), v současnosti si návrat nepřipouští. Se ženou nikdy sex neměl.
12. Během svého pobytu v ČR navštívil Kazachstán jen jednou z donucení rodiny a přátel, rodina mu dokonce koupila i letenky. Nechtělo se mu tam, ale už se dále před rodinou nechtěl vymlouvat. Po návratu na něj rodina opět naléhala, aby se oženil, došlo k hádkám. Nechce se do domovské země vrátit, bojí se, že vízum už nedostane, rodina by na něj naléhala, aby neodjížděl. Po zadržení cizineckou policií se začal obávat, že pokud z ČR vycestuje, bude mít následně problém získat povolení k pobytu nejen v ČR, ale i v jakékoli jiné evropské zemi. Bál se, že se nebude moct vrátit. V řízení, v němž žalobci byl uložen příkaz vycestovat, byl zastoupen advokátem, který mu poradil, aby zažádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se během pohovoru také žalobce dotazoval, proč v odvolání proti výjezdnímu příkazu uvedl, že má v ČR přítelkyni. Žalobce řekl, že odvolání psal jeho advokát a asi se správně nepochopili, neboť on o partnerce vůbec nehovořil. Partnerku nikdy neměl. Žalobce žádné další skutečnosti doplnit nechtěl.
13. Další podklady ve správním spise opatřené žalovaným jsou (i) Informace OAMP – Kazachstán – Výjezd a návrat občanů Kazachstánu z/do vlasti ze dne 11. 4. 2025, (ii) Informace OAMP – Kazachstán – Zahraníční mobilita a návraty do země ze dne 12. 4. 2024, (iii) Informace OAMP – Kazachstán – Výroční zpráva ILGA-Europe – Každoroční přezkoumání stavu práv lesbických, homosexuálních, bisexuálních, transsexuálních a intersexuálních osob v Evropě a Střední Asii ze dne 6. 3. 2025, (iv) Informace OAMP – Kazachstán – Policejní razie v Kazachstánu: vyprávění organizátora večírků ze dne 12. 6. 2025, (v) Informace OAMP – Kazachstán – Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2023 ze dne 3. 9. 2024, (vi) Informace OAMP – Kazachstán – Výroční zpráva ILGA-Europe – Výroční přezkoumání stavu lidských práv lesbických, homosexuálních, bisexuálních, transsexuálních a intersexuálních osob v Kazachstánu za období od ledna do prosince 2023 ze dne 9. 9. 2024, (vii) Informace OAMP – Kazachstán – Policie – Struktura, kapacity, běžná kriminalita, ochranné mechanismy ze dne 25. 2. 2025, (viii) Informace OAMP – Kazachstán

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. F.

– Sexuální menšiny – Zákonná ustanovení, postoj státních orgánů a společnosti, neziskové organizace ze dne 19. 9. 2024, (ix) Informace OAMP – Kazachstán – Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv – Stav: březen 2025 ze dne 14. 3. 2025.

14. Součástí správního spisu je i rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 6. 5. 2024, čj. KRPA-150256-9/ČJ-2024-000022-50, kterým byla podle § 50 odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Dále blanketní odvolání žalobce proti předmětnému rozhodnutí a jeho doplnění ze dne 30. 6. 2024. Založeno bylo i rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 1. 8. 2024, čj. CPR-32848-4/ČJ-2024-930310-V223, kterým bylo zamítnuto odvolání proti předmětnému rozhodnutí.
15. Dne 15. 7. 2025 byl právní zástupce žalobce vyrozuměn o možnosti nahlédnout do správního spisu a vyjádřit se k podkladům, tento se ale k seznámení s podklady nedostavil, o čemž žalovaný vyhotovil dne 29. 7. 2025 úřední záznam.
16. Následně vydal žalovaný správní orgán dne 7. 8. 2025 napadené rozhodnutí, čj. OAM-1125/ZA-ZA12-K01-2024. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 4. 9. 2025.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“) podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, a s přihlédnutím k § 32 odst. 9 zákona o azylu, podle kterého soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy, a dále s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
18. Soud ve věci rozhodl bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce se v poskytnuté lhůtě dvou týdnů nevyjádřil, žalovaný vyjádřil souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání.
19. Žaloba **není důvodná**.
20. Soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel z této právní úpravy.
21. Podle § 2 odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) *[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
22. Podle § 12 zákona o azylu *[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*
 - a) *je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
 - b) *má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. F.

23. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu [d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nespĺňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
24. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu [z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
- a) trest smrti nebo poprava,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo
 - c) vážné obrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
25. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nedostatečným způsobem zjistil skutkový stav, když zprávy o zemi původu vypovídají o situaci práv LGBTQ+ osob v Kazachstánu jednoznačně negativně, zatímco žalovaný v napadeném rozhodnutí dovodil, že žalobce není v ohrožení a situace se zlepšuje. Žalobce se domníval, že žalovaný měl nejprve objektivně vyhodnotit postavení homosexuálů v kazašské společnosti, následně zjistit, zda je žalobce opravdu gay a teprve poté posoudit, jak relevantní obavy žalobce jsou.
26. Soud neshledal tvrzenou nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný dle názoru soudu shromáždil dostatek relevantních důkazů a zpráv o zemi původu žalobce k problematice sexuálních menšin. Je však nutno připomenout, že žalobce od počátku ve své žádosti o mezinárodní ochranu tvrdil, že má obavy z toho, že jej bude jeho vlastní rodina nutit do heterosexuálního manželství a rodinného života. Dle jeho vlastních tvrzení žalobcova rodina o jeho odlišné sexuální orientaci neví, svěřil se jen jedné kamarádce a jednomu kamarádovi. V Kazachstánu svou sexualitu veřejně neprojevoval, měl profil na seznamce určené gayům, ale prvního partnera měl až v Praze. Už spolu nejsou. Pokud by žalobce svým rodičům řekl, že se ženit nechce, vyčítali by mu to, jelikož je ve věku vhodném pro ženění. Odmítne-li dívku, kterou mu rodina přivede, budou se k němu chovat jinak, vyčítavě, ve vlasti není tolerantní atmosféra jako v ČR, otevřeně jako gay vystupovat nemůže.
27. Z uvedených tvrzení tedy jednoznačně vyplynulo, že žalobce nemá obavy z pronásledování ze strany státní moci, ale ze strany své rodiny, protože je mu nepříjemné, když ho opakovaně nutí do manželství s dívkou, resp. do samotného ženění, protože „je ve věku“, přičemž tradice v jeho zemi pak žalobci neumožňují vybranou dívku ani odmítnout. Takto formulovaný důvod žádosti o mezinárodní ochrany proto ani dle názoru soudu nelze považovat za azylově relevantní, byť s ohledem na obsah shromážděných zpráv o zemi původu je zřejmé, že situace a postoj společnosti vycházející zejména z tamních kulturních tradic, silného konzervatismu a převažujícího náboženského vyznání k sexuálním menšinám není přátelský.
28. Institut mezinárodní ochrany však neslouží k poskytování ochrany před jakýmkoliv hypotetickým neprávím nebo nedemokratickým přístupem v zemi původu žadatele, ale je vyhrazen jen pro ty nejzávažnější případy porušování lidských práv. Soud přitom své úvahy opírá o závěry Nejvyššího správního soudu (NSS) v rozsudku ze dne 21. 7. 2005, čj. 3 Azs 303/2004-79 (obdobně viz též jeho rozsudky ze dne 21. 11. 2003, čj. 7 Azs 13/2003-40, či ze dne 10. 7. 2024, čj. 1 Azs 66/2024-34), kde uvedený soud mimo jiné ve vztahu k jiné zemi Shodu s prvopisem potvrzuje Z. F.

původu (Bělorusko) uvedl, že „[v] dané situaci ovšem absence tvrzení azylově relevantních skutečností ze strany žadatele o azyl může být jen ztěžována zjištěními správním orgánem jinak získanými. A to přesto, že obecné zprávy o situaci v Bělorusku na poli dodržování a ochrany lidských práv jednoznačně vypovídají o nedemokratickém a autoritativním režimu, který zásadním způsobem diskriminuje a potlačuje opozici, resp. osoby zastávající politicky odlišné názory. Nejvyšší správní soud v žádném případě tyto zprávy nezpochybnuje, nehodlá je bagatelizovat a naopak se kloní k závěru o správnosti tvrzení žalobkyně v kasační stížnosti ohledně politické situace a stavu dodržování lidských práv v Bělorusku. Skutečnost, že v některé zemi existuje autoritářský a nedemokratický režim, který v mnoha případech pošlapává lidská práva, však neznamená, že kterýkoliv občan takové země je tomuto negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven. Jinými slovy, situace v Bělorusku, pokud jde o úroveň dodržování lidských práv a stupeň politické svobody, je významným faktorem svědčícím ve prospěch důvěryhodnosti tvrzení o konkrétních projevech diskriminace v jednotlivých případech, které jsou pak azylově relevantními skutečnostmi. Pokud však žadatel o azyl žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů vystaven není (resp. nemůže mít z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach), nebo takové skutečnosti ani netvrdí, pak přes skutečnost, že pochází ze země, která je výše uvedeným způsobem problematická, nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 [zákona o azylu].“ (zvýraznění podtržením doplnil zdejší soud). Dokonce ani skutečnost, že země původu je považována za nedemokratický stát, sama o sobě neopodstatňuje automatické získání mezinárodní ochrany (viz usnesení NSS ze dne 22. 2. 2022, čj. 7 Azs 305/2021-20, bod 11, či ze dne 28. 6. 2023, čj. 10 Azs 68/2023-43, bod 10).

29. K tomu je nutno dále odkázat na ustálenou judikaturu NSS, podle které je povinností správního orgánu zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že zde azylově relevantní skutečnosti jsou. Správní orgán nemá povinnost domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a činit posléze k těmto důvodům příslušná skutková zjištění (viz rozsudky NSS ze dne 20. 11. 2003, čj. 2 Azs 27/2003-59, č. 181/2004 Sb. NSS, ze dne 7. 12. 2005, čj. 4 Azs 151/2005-86, či usnesení ze dne 31. 10. 2024, čj. 7 Azs 96/2024-33). Rozsah a obsah informací zjišťovaných o zemi původu se tak odvíjí od sdělení žadatele o mezinárodní ochranu (usnesení NSS ze dne 16. 12. 2021, čj. 3 Azs 118/2021-39, bod 11, či rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2024, čj. 5 Azs 143/2024-29).
30. Ve vztahu k otázce hodnocení situace v zemi původu musí být dle judikatury NSS informace o zemi původu (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné [srov. rozsudky ze dne 31. 7. 2008, čj. 5 Azs 55/2008-71; či ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS]. Tato kritéria přitom shromážděné podklady žalovaným dle názoru soudu splňují. Obsahují přitom řadu odkazů na nezávislé zdroje jak nezávislých organizací monitorujících ochranu a dodržování lidských práv ve světě, tak nezávislých neziskových organizací či tisku.
31. Žalovaný homosexuální orientaci žalobce během řízení o jeho žádosti nikdy nezpochybnoval, z tohoto důvodu soud považoval námitku žalobce, že žalovaný k prokázání sexuality žalobce nevyslechl žalobcovy bývalé partnery a „nehodnotil žalobcův vzhled a vystupování“ za nepochopitelnou, nevhodně stereotypizující a irelevantní. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ani nijak nezastíral, že „život homosexuálního muže v Kazachstánu určitě není zcela bez potíží, a to jak co se týče jeho každodenního života, tak i případné ochrany jeho práv, která jistě nedosahuje standardů západoevropských zemí.“ Na několika místech Shodu s prvopisem potvrzuje Z. F.

(zejména str. 5 a 6) v napadeném rozhodnutí sám zmiňuje, že z informací OAMP založených ve správním spise vyplývá, že LGBTQ+ jedinci čelí často diskriminačnímu zacházení, hanlivým poznámkám nebo odpírání služeb ve zdravotnictví. Ze shromážděných informací též vyplynulo, že aktivistům i jiným osobám se stát snaží zabránit, aby šířili osvětu o menšinových sexualitách. Ze shromážděných podkladů sice vyplynulo, že v domovské zemi žalobce prakticky neexistuje ochrana cíleně před zločiny z nenávisi namířenými proti LGBTQ+ osobám a jistá míra netolerance vůči queer lidem je ve společnosti přítomná, a to především mimo velká města. Mnozí též případy tzv. předstíraných romantických schůzek, při nichž je queer osoba přes internet vylákána na rande a následně je fyzicky napadena nebo vydírána. Policie také podniká razie do LGBTQ+ komunit, při nichž si vynucuje podstoupení testů na virus HIV, a to v prostředí, které neumožňuje zachování důvěrnosti, a následně zadržené osoby nutí k prohlášení o jejich sexuální identitě bez toho, aniž by uvedla, k čemu takové údaje budou použity.

32. Na druhou stranu tyto podklady referují i o případech, kdy se příslušníci LGBTQ+ komunity obrátili na příslušné správní či policejní orgány a domohly se spravedlnosti na soudech, např. zpráva o případu řešeného rozsudkem tamního Nejvyššího soudu ve prospěch dvou líbajících se dívek (viz informace OAMP ze dne 19. 9. 2024), či případ odsouzení jednoho muže k trestu odnětí svobody na 5 let za to, že vylákal homosexuálního muže na předstíranou romantickou schůzku a následně jej oloupil a napadl, případ queer muže, který v zaměstnání dosáhl urovnání vztahů se zaměstnavateli a odstranění komentáře zákazníka v aplikaci 2GIS, kvůli kterému čelil následně výhrůžkám (viz Výroční zpráva ILGA-Europe ze dne 29. 2. 2024). Z informace Parniplus ze 16. 5. 2024 sice vyplynulo, že v tam uvedeném případě organizátora LGBTQ+ friendly večírků zřejmě došlo k nezákonné policejní razii s prvky ponižujícího jednání vůči jejich účastníkům (kteří nejsou výhradně pouze queer osoby), avšak dle vlastních slov tohoto organizátora nechce zůstat nečinný, najal si advokáta a podal oznámení na prokuratuře, kde se dožadoval okamžitého vyšetření tohoto incidentu a potrestání viníků. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí na str. 7 upozorňuje též na případ dvou mužů, kteří byli napadeni policií na opuštěném parkovišti, když spolu byli na rande v zaparkovaném autě, kdy asertivně policii pohrozili podáním trestního oznámení, domohli se odchodu policistů a později též obdrželi od policejního oddělení omluvu za jednání svých příslušníků (viz výroční zpráva ILGA-Europe ze dne 29. 2. 2024, č. 1. 76 správního spisu). Dle dostupných informací pak policie od roku 1991 prošla řadou reforem, nebo tak to kazašské úřady proklamovaly, včetně přijetí dobré praxe ze zahraničí, zejména Gruzie či USA, ač s omezeným dopadem v praxi. Kazašská policie ovšem obecně, tedy nikoliv pouze ve vztahu k řešení případů zločinů z nenávisi, dlouhodobě vykazuje spíše nízkou důvěru ze strany společnosti, mimo jiné též v souvislosti s endemickými korupčními praktikami, a ve venkovských oblastech obyvatelé dávají přednost při řešení svých sporů v rámci komunity spíše tzv. stařešinům.
33. Z uvedeného tedy vyplývá, že oběti trestných činů mají možnost se obrátit na policejní orgány, které vesměs kriminalitu potírají a řeší. Skutečnost, že nastavení systému spočívá částečně též na korupci a konzervativních postojech k menšinám, nejen LGBTQ+, ale i etnickým, či na základě rodu, ještě sama o sobě nemůže pro žalobce představovat jistotu získání mezinárodní ochrany. Žalovaný též upozornil na možnost vnitřního přesídlení žalobce do jednoho z větších měst, kde se nachází větší LGBTQ+ komunity a liberálnější prostředí.

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. F.

34. Rozhodování v azylových věcech má též prospektivní charakter. Správní orgán je tedy povinen hodnotit jednotlivé žádosti především optikou hrozeb, které teprve mohou v domovských státech nastat (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2025, čj. 5 Azs 332/2024-62, nebo rozsudek ze dne 14. 10. 2024, čj. 5 Azs 73/2024-59). K prospektivní povaze rozhodování o žádostech o mezinárodní ochranu NSS již v rozsudku ze dne 30. 11. 2023, čj. 4 Azs 280/2023-71, uvedl, že minulé pronásledování je pouze indicií pro odůvodněné obavy z pronásledování do budoucna, avšak nikoli nutnou podmínkou. V rozsudku ze dne 25. 4. 2019, čj. 5 Azs 207/2017-36, pak konstatoval, že „posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování je úzce spjato s dalšími kritérii, jelikož, jak Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, posouzení podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaveno na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu, jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, čj. 4 Azs 47/2007-60, či ze dne 9. 6. 2008, čj. 5 Azs 18/2008-83). Samotný § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a s odůvodněností strachu z pronásledování jako prvkem objektivním, nestanoví však podmínku faktického pronásledování v minulosti, ačkoliv předchozí pronásledování žadatele je závažným ukazatelem odůvodněnosti strachu žadatele z pronásledování (viz čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice). Z tohoto důvodu nelze vyloučit, že žadatel bude mít odůvodněný strach z pronásledování i v případech, kdy k němu v minulosti nedocházelo (obdobné závěry vyplývají z čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice i pro skutečné nebezpečí vážné újmy jakožto nezbytné podmínky pro udělení doplňkové ochrany). [...] V rámci přezkumu důvodů pro udělení mezinárodní ochrany je tedy zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická, rozhodně však nemusí dosahovat či přesahovat 50 % (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006-82, a ze dne 13. 8. 2010, čj. 4 Azs 11/2010-112).“ Dle názoru soudu však v případě žalobce jde o hrozbu hypotetickou, neboť jeho sexuální orientaci v zásadě nikdo nezná a dosud se se žádnou diskriminací v tomto směru nesetkal, není však queer či feministickým aktivistou, vůči kterým jsou nezákonné zásahy do osobní integrity ze strany policie zpravidla směřovány, není ani transgenderovou osobou. Soud tak sice lidsky rozumí žalobci v tom, že v rámci života v Evropě si zvykl na větší otevřenost a toleranci k odlišnosti a menšinové orientaci, nicméně pokud nechce čelit nátlaku své rodiny a žít si život „po svém“, musí tuto situaci řešit jiným prostředky a na základě jiných právních předpisů.
35. Sám přitom žádné další podklady či zprávy o zemi původu na podporu svých obav nepředložil, a to přestože byl v řízení právně zastoupen.
36. Ze všech těchto důvodů soud proto žalobu žalobce zamítl jako nedůvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

37. Soud v daném případě neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, ani jeho postupu, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
38. Výroky o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto nemá nárok na náhradu nákladů řízení, žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náklady řízení nepřiznal.

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. F.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 23. prosince 2025

Mgr. Darina Michorová v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. F.